

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **A. G.**, narozený dne X
státní příslušník Turecka
bytem Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 2264, 331 65 Tis u Blatna
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPU-192064-33/ČJ-2024-040022-ZZC-MO ze dne 31. 10. 2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2024 žalovaná podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s § 124 odst. 2 téhož zákona zajistila žalobce za účelem správního vyhoštění. Současně žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovila dobu trvání zajištění na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 29. 10. 2024 v 13:40 hodin.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaná má povinnost se zabývat možnými překážkami správního vyhoštění, které jsou jí známy nebo vyšly v řízení najevo. Žalobce podotkl, že při svém výslechu poukazoval na složitou životní situaci – obavy z návratu do vlasti s ohledem na kurdský původ a trestní stíhání. Žalovaná podle žalobce disponuje informacemi, že působil v pro-kurdských politických stranách a byl za to pronásledován a trestně stíhán. Upozornil na diskriminaci, pronásledování, fyzické napadání a násilné zacházení i ze strany policie či armády. Kurdové mají podle žalobce jen malou šanci na důstojný život, Turecko není demokratická země a nerespektuje lidská práva. Vládní narativ spojuje Kurdy s terorismem, příslušníci bezpečnostních složek nejsou trestáni za špatné, kruté, nehumánní či ponižující zacházení s Kurdy, protesty a shromáždění bývají přerušeny policejním násilím a zatýkáním. V letech 2016 a 2017 bylo zakázáno užívání kurdského jazyka ve studentských závěrečných pracích a uzavřeno velké množství kurdsko-jazyčných médií. Žalobce zmínil také fyzickou likvidaci neozbrojených obyvatel, zákaz vyzvedávání těl z ulic a márníc, zákazy vycházení z domu a narušení přístupu ke zdravotní péči. K tomu odkázal na zprávy The Economist Intelligence Unit (EIU 2021), IDEA (2020), EuroMed Rights a FIDH (2016), Human Rights Watch (2020, 2021), Bureau of Democracy, Human Rights and Labor (2020). Podle žalobce existuje důvodná obava, že v případě jeho návratu do Turecka mu bude hrozit vážná újma.
3. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 495/2019 žalobce zdůraznil povinnost žalované opatřit si závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda je vycestování cizince možné. Toto stanovisko si žalovaná nevyžádala, a tím podle žalobce závažně pochybila.
4. Žalobce namítal, že žalovaná od něj převzala informace o tom, že žije se svou těhotnou přítelkyní, občankou České republiky, A. V. (dále jen „přítelkyně“). Žalovaná však v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) tyto informace nezkoumala, žalobce se nedotazovala a nesnažila se zjistit další okolnosti případu. Žalobce zdůraznil, že jeho přítelkyně žalovanou opakovaně kontaktovala (v den žalobcova zadržení a den poté), a žalovaná tak mohla ověřit a upřesnit údaje, které jí žalobce sdělil. To však neučinila.
5. Podle žalobce bylo pro jeho zajištění zásadní, že je otcem dosud nenarozeného dítěte občanky České republiky, s níž sdílí společnou domácnost a s níž se měl dne 1. 11. 2024 ženit. Žalobce měl za to, že tato situace vyžadovala zvláštní péči v podobě posouzení jeho soukromého a rodinného života. Poznamenal, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 240/2014 je posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu. Žalovaná podle žalobce nejednala ve snaze předejít hrozící újmě na jeho právech a právech jeho blízkých (těhotná přítelkyně a nenarozené dítě) a odmítla tyto skutečnosti zahrnout do svých úvah. Konstatoval, že žalovaná věděla, že jeho přítelkyně je skutečná, nikoli fabulace, a že žalobce v den svého zadržení nevěděl, že jeho řízení o mezinárodní ochraně bylo pravomocně skončeno, tedy nejednal úmyslně. Z evidencí podle žalobce vyplývá, že rozhodnutí mu nebylo fakticky doručeno (šlo o doručení fikcí na adresu, kde se nezdržuje). Dodal, že jinak by dobrovolně nešel na cizineckou policii. Konec platnosti razítka v průkazu žadatele o azyl podle žalobce neznamena neplatnost tohoto průkazu.
6. Žalobce namítal, že o zajištění nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody nebude pravděpodobně možné uskutečnit. K tomu odkázal na usnesení rozšířeného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 79/2010. Podle žalobce rozhodnutí o správním vyhoštění nelze uvést (*mysleno patrně provést, pozn. soudu*) v případě, že by mělo nepřiměřené dopady do soukromého nebo rodinného života cizince. Žalobcova rodinná situace přitom naznačuje, že by uložení vyhoštění či jeho realizace mohly negativně zasáhnout do soukromé sféry žalobce, jeho přítelkyně a nenarozeného dítěte. To žalovaná věděla, přesto se však nevypořádala s otázkou, zda bude žalobcovo vyhoštění reálně možné. Podle žalobce se žalovaná nezabývala ani nejlepším zájmem nenarozeného dítěte; k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 220/2019. Žalobce zdůraznil, že k zajištění cizince nepostačuje samotný nelegální pobyt (k tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 235/2005, 1 As 12/2009 a Městského soudu v Praze sp. zn. 3 A 33/2021), a existuje nemalá pravděpodobnost, že dojde k nedůvodnému omezení osobní svobody rodinného příslušníka občana Evropské unie (§ 15a odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců), jehož pomoc jeho těhotná přítelkyně bezprostředně potřebuje.

7. Okolnosti daného případu podle žalobce vyvolávají nezbytnost posoudit otázku, zda účelu zajištění nelze dosáhnout méně závažnými prostředky. Doplnil, že podle aktuální judikatury je povinností žalované zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností. Maximálně dramatický postup v podobě zajištění nebyl podle žalobce v jeho případě nezbytný. Užití § 124 zákona o pobytu cizinců označil žalobce za nezákonné, neboť kontextuálně ignoruje Listinu základních práv a svobod a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky sp. zn. 1 As 12/2009 a 9 As 5/2010). Zdůraznil, že zajištění cizince představuje mimořádný institut, musí být podloženo závažnými důvody a užito jen ve výjimečných případech, kdy jiné řešení než omezení osobní svobody nepřichází v úvahu. Požadavek na restriktivní výklad § 124 zákona o pobytu cizinců žalovaná podle žalobce nerespektovala.
8. Aby žalovaná dostala ústavněprávnímu požadavku zdrženlivosti ve věcech omezování osobní svobody, musí podle žalobce výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění, a proč nelze účelu správního řízení dosáhnout jinak. V této souvislosti zmínil princip přiměřenosti (§ 2 odst. 3 správního řádu) a odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 28/98 a Pl. ÚS 5/01, podle nichž je třeba dodržovat pravidla právního státu (přiměřenost zásahu, zákaz svévole) a zasahování státu musí respektovat přiměřenou (spravedlivou) rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce.
9. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná ve svém vyjádření konstatovala, že zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí bylo dne 8. 11. 2024 ukončeno. Stručně shrnula žalobcovu pobytovou historii a zdůraznila, že žalobce ji uváděl v omyl, když tvrdil, že cestovní doklad předal převaděčům v Srbsku. Žalovaná odmítla, že by žalobci zmařila uzavření sňatku; k tomu by žalobce potřeboval potvrzení o oprávněnosti pobytu v České republice, které nemohl získat. Stran nemožnosti vrátit se do Turecka žalobce podle žalované neuvedl žádné nové skutečnosti, které by nesdělil již v řízení o správním vyhoštění. Žalovaná nepochybovala, že mezi žalobcem a jeho přítelkyní existuje nějaký vztah, nepovažovala však žalobce za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podle žalované se nejedná o trvalý partnerský vztah ani trvalé soužití. Upozornila na to, že vztah začal až po právní moci rozhodnutí o správním Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhoštění a údajné soužití i po uplynutí lhůty k vycestování po pravomocném skončení řízení o mezinárodní ochraně. S ohledem na žalobcův nelegální pobyt v České republice žalobce a jeho přítelkyně nemohli podle žalované legitimně očekávat další rozvíjení vztahu na území České republiky; žalobcova přítelkyně o jeho nelegálním pobytu měla vědět, neboť hodlali vstoupit do manželství. Žalovaná dodala, že společné bydlení po dobu jednoho roku není spojováno s žádnými významnými právními důsledky a není kladeno na roveň vztahu rodinnému.

11. Podle žalované se žalobcovo tvrzení, že nevěděl o ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, nezakládá na pravdě. O neudělení mezinárodní ochrany žalobce musel vědět, protože proti příslušnému rozhodnutí podal žalobu. Žalovaná podotkla, že nenahlášení nové adresy a neochota se aktivně zajímat o stav řízení jdou k tíži žalobce. Propadlá platnost průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce ani neučinil žádné kroky k jeho prolongaci) podle žalované svědčí o naprostém ignorování stavu řízení. Žalovaná tak byla přesvědčena, že žalobce věděl, v jakém stavu se jeho řízení o mezinárodní ochraně nachází, i o své povinnosti vycestovat; neoprávněnost svého pobytu připustil i při podání vysvětlení. Žalovaná připomněla, že možností užití zvláštních opatření za účelem vycestování se zabývala na stranách 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Zdůraznila, že žalobce nebyl zajištěn jen pro svůj nelegální pobyt, nýbrž také s ohledem na pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, uplynutí lhůty pro vycestování, zamlčení držení cestovního dokladu a čilou komunikaci s Tureckem, ačkoli tvrdí, že mu tam hrozí pronásledování. To vše nelze podle žalované ospravedlnit současným vztahem s občankou České republiky a údajným otcovstvím nenarozeného dítěte, navíc pokud tento vztah vznikl v době pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění, nevyhovění žádosti o mezinárodní ochranu a nespolupráce s orgány rozhodujícími o mezinárodní ochraně při nezájmu o průběh řízení o žalobě.
12. Žalovaná uzavřela, že postupovala v souladu s právními předpisy a rozhodnutí náležitě odůvodnila. Navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Ústní jednání

13. Při jednání soudu konaném dne 9. 12. 2024 zástupce žalobce uvedl, že netrvá na provedení důkazu výslechem žalobcovy přítelkyně, neboť se mu nepodařilo zajistit její účast při jednání. Zdůraznil, že žalobce nevěděl o svém nelegálním pobytu na území České republiky. Své prohlášení, že zde pobývá čtyři dny neoprávněně, učinil žalobce toliko z neznalosti. Nevěděl totiž, že platnost průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany nekoresponduje s oprávněním k pobytu z titulu postavení žadatele o azyl, ani že jeho žaloba ve věci mezinárodní ochrany byla zamítnuta. Zástupce žalobce konstatoval, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2024, č. j. 19 Az 17/2024-45, nebyl žalobci doručen, a připustil, že se tak stalo z jeho viny. Dodal, že zmíněný rozsudek byl žalobci doručován fikcí nebo vyhláškou, nicméně žádný důkaz o tom nemá. Zástupce žalobce popsal, že žalobce se den před svým zajištěním dobrovolně dostavil na cizineckou policii v Mostě, kde chtěl požádat o potvrzení o oprávněnosti pobytu za účelem uzavření sňatku; domníval se přitom, že na území pobývá oprávněně jako žadatel o azyl, a nebyl si vědom toho, že maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Zdůraznil, že se žalobcem přišla na cizineckou policii i jeho přítelkyně, mohli ji tedy vytěžít ke vztahu se žalobcem; to se však nestalo. Podle zástupce žalobce nebylo zajištění použito jako krajní prostředek nezbytný k dosažení jeho účelu a je nepřiměřené. Konstatoval, že samotná délka vztahu není jediným aspektem při posuzování jeho trvalosti. Připomněl, že žalobcova přítelkyně byla v jiném stavu a hodlali

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spolu uzavřít manželství. Podle zástupce žalobce nelze takový vztah pominout s argumentem, že není trvalý. Dále poukázal na nebezpečí hrozící žalobci na území Turecka a namítal, že si žalovaná neopatřila aktuální závazné stanovisko k možnosti žalobcova vycestování.

14. Pověřený pracovník žalované při tomtéž jednání uvedl, že žalobce se nezajímal o stav soudního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nenahlásil změnu adresy, aby mu rozsudek mohl být doručen do vlastních rukou. Připomněl, že žalobce se po poučení o konci platnosti průkazu nedostavil na odbor azylové a migrační politiky, kde by zjistil, že řízení skutečně skončilo. Z toho je podle pověřeného pracovníka žalovaného zřejmý žalobcův liknavý přístup k pobytovému oprávnění. Zdůraznil, že pokud žalobce a jeho přítelkyně hodlali uzavřít sňatek, měli si upřímně říct, že žalobce má pravomocně uloženo správní vyhoštění a že vztah nebudou moci plnohodnotně rozvíjet v České republice. Dále vysvětlil, proč jsou podklady pro rozhodnutí dostatečné.
15. Soud v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl z vlastní iniciativy dokazování čtením anonymizovaného znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2024, č. j. 19 Az 17/2024-45, a čtením listiny nazvané *detail dokumentu 19 Az 17/2024-45*, obojí vytištěno dne 9. 12. 2024 z webu vyhledavac.nssoud.cz.

Posouzení věci soudem

16. Žaloba není důvodná.
17. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobci připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*. Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě patnácti dnů poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno (srov. § 172 odst. 4 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do středy 20. 11. 2024, neboť napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 5. 11. 2024. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které zástupce žalobce nově vznesl při jednání soudu dne 9. 12. 2024. Učinil tak totiž až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnou námitkou, že samotná délka vztahu není jediným aspektem při posuzování jeho trvalosti a že v situaci, kdy žalobcova přítelkyně byla v jiném stavu a hodlali spolu uzavřít manželství, nelze takový vztah pominout s argumentem, že není trvalý. Touto námitkou se proto soud nezabýval.
18. Soud dále zdůrazňuje, že každý žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).

19. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů část žaloby, ve které žalobce bez bližšího upřesnění uvedl, že okolnosti daného případu vyvolávají nezbytnost posoudit otázku, zda účelu zajištění nelze dosáhnout méně závažnými prostředky, a že podle aktuální judikatury je povinností žalované zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností. Dále žalobce obecně tvrdil, že maximálně dramatický postup v podobě zajištění nebyl v jeho případě nezbytný a užití § 124 zákona o pobytu cizinců bylo nezákonné. Zdůraznil, že zajištění cizince představuje mimořádný institut, musí být podloženo závažnými důvody a užito jen ve výjimečných případech, kdy jiné řešení než omezení osobní svobody nepřichází v úvahu. Požadavek na restriktivní výklad § 124 zákona o pobytu cizinců žalovaná podle žalobce nerespektovala. Tuto žalobní argumentaci vyhodnotil soud jako příliš obecnou. Žalobce totiž sice nepřímou poukazoval na to, že měla být v jeho případě užita zvláštní opatření za účelem vycestování, aniž by však upřesnil, které z nich měl na mysli. Žalovaná se na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí zabývala jednotlivými zvláštními opatřeními, jak jsou upravena v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a u každého z nich odůvodnila, proč je nelze v žalobcově případě použít. Proti těmto závěrům žalované žalobce v žalobě žádné konkrétní námitky neuplatnil. Jeho obecnou argumentací o zajištění jako krajním řešení se proto soud blíže nezabýval.
20. Za žalobní bod nelze považovat ani žalobcovo obecné tvrzení, že posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu. Ani zde žalobce neupřesnil, jak se tento rozsudek vztahuje k jeho případu, v čem konkrétně žalovaná pochybila a jak to zasáhlo do jeho práv. Soud se proto danou argumentací nezabýval.
21. Kvality žalobního bodu nedosahuje ani žalobcovo obecné prohlášení, že aby žalovaná dostala ústavněprávnímu požadavku zdrženlivosti ve věcech omezování osobní svobody, musí výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění, a proč nelze účelu správního řízení dosáhnout jinak. V této souvislosti žalobce zmínil princip přiměřenosti (§ 2 odst. 3 správního řádu) a odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 28/98 a Pl. ÚS 5/01, podle nichž je třeba dodržovat pravidla právního státu (přiměřenost zásahu, zákaz svévole) a zasahování státu musí respektovat přiměřenou (spravedlivou) rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce. Soud zdůrazňuje, že ani zde žalobce neupřesnil, co konkrétně napadenému rozhodnutí nebo postupu žalované vytýká. Tato naprosto obecná argumentace přitom zcela pomíjí podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí, soud se jí proto blíže nezabýval.
22. Poté se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaná odmítla zahrnout do svých úvah žalobcovu přítelkyni, jejich společnou domácnost a nenarozené dítě, že se nevypořádala s otázkou, zda bude žalobcovo vyhoštění reálně možné, a že se nezabývala nejlepším zájmem nenarozeného dítěte. Soud připomíná, že žalobcovy rodinné vazby žalovaná hodnotila na stranách 9 a 10 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

napadeného rozhodnutí. Vysvětlila, proč žalobci neuvěřila, že je jeho vztah vážný, a poukázala na jeho krátkodobost a na to, že žalobce si sám není jistý svým otcovstvím. Zmínila také, že žalobce uváděl nepravdivé a zkreslené informace (např. o svém cestovním pasu) a že si nepamatoval přesnou adresu, kde s přítelkyní žije, ani datum jejího narození. Z příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí podle názoru soudu plyne, že se žalovaná zabývala žalobcovou přítelkyní, jejich společnou domácností i nenarozeným dítětem. Skutečnost, že dospěla k odlišným závěrům, než by si představoval žalobce, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce měl možnost se proti těmto závěrům konkrétně bránit v žalobě, což však – do značné míry – neučinil. Za situace, kdy žalovaná vycházela z toho, že si sám žalobce není jist svým otcovstvím a že jeho vztah byl pouze účelovým postupem, aby žalobce nemusel opustit území České republiky, nelze pokládat za pochybení, že se nezabývala nejlepším zájmem nenarozeného dítěte. Z těchto argumentů žalované pak jednoznačně vyplývá i to, že žalobcovu přítelkyni, jejich společnou domácnost a její nenarozené dítě žalovaná nepovažovala za překážku realizace žalobcova pravomocného správního vyhoštění. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí netrpí tvrzenou nepřezkoumatelností.

23. Dále se soud věnoval námitkám zpochybňujícím podklady pro rozhodnutí žalované. Soud zdůrazňuje, že žalovaná vycházela z informací o Turecku, které jsou aktuálnější než zprávy, na které žalobce odkázal v žalobě. Proti informacím o Turecku, z nichž žalovaná vycházela, žalobce v žalobě ani ve správním řízení nevznesl žádné výhrady. Nezpochybňoval jejich aktuálnost ani relevanci. Informace o Turecku, které si žalovaná opatřila, považuje soud za dostatečný podklad pro vydání napadeného rozhodnutí.
24. Soud připomíná, že na základě totožných tvrzení samotného žalobce se žalovaná možnými překážkami správního vyhoštění zabývala již v řízení o správním vyhoštění žalobce, ve kterém si opatřila i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 17. 10. 2023, podle kterého je žalobcovo vycestování do Turecka možné. Na základě toho žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 10. 2023 žalobce (pravomocně) vyhostila. Žalobce netvrdil, že se od té doby v Turecku něco změnilo. Také s ohledem na tuto skutečnost pokládá soud žalovanou opatřené informace o Turecku za dostatečné. Za dané situace nebylo třeba, aby se soud podrobněji zabýval obsahem starších zpráv o Turecku, na které – mnohdy bez upřesnění vztahu ke svému případu – upozorňoval žalobce v žalobě.
25. Žalobcem v této souvislosti zdůrazňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43, řešil skutkově odlišnou situaci. V uvedené věci vyšly ve správním řízení najevo překážky potenciálně bránící vyhoštění zajištěného cizince. Žalobcův případ je však zcela jiný. Žalovaná totiž disponovala závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 17. 10. 2023, že žalobcovo vycestování je do Turecka možné, a sám žalobce v řízení o zajištění neuváděl žádné skutečnosti, které by obsah tohoto závazného stanoviska jakkoli zpochybňovaly (setrval na svých tvrzeních, která zmíněné stanovisko zohlednilo).
26. Žalobce dokonce při podání vysvětlení dne 30. 10. 2024 na otázky, zda zná důvody (překážky), které mu brání v návratu do Turecka nebo které by bránily správnímu vyhoštění, odpověděl záporně. Zároveň uvedl, že nemá obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních ani z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám či pro zastávání určitých politických názorů.
27. Soud nepřehlédl, že žalobce na otázku, zda mu v případě návratu do Turecka hrozí vážné nebezpečí, odpověděl, že se bojí o život; v Turecku mu hrozí vězení, možná i zabití od

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

turecké policie. K navazujícímu dotazu, zda může své pronásledování tureckými úřady nějak doložit, žalobce sdělil, že momentálně nemá k dispozici žádný dokument o svém stíhání v Turecku. Vysvětlil, že z Turecka vycestoval proto, že jej otec informoval o dopisu ze státního zastupitelství; podle otce šlo o příkaz k zatčení. Konstatoval, že v roce 2020 mu policisté při demonstraci obuškem vyrazili tři přední zuby, pronásledování jsou také jeho kamarádi, kteří se této demonstrace účastnili.

28. Totožná tvrzení však žalobce uplatnil již v řízení o správním vyhoštění a zmíněné závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 17. 10. 2023 i rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na tato tvrzení reagovala. Rozhodnutí o správním vyhoštění je pravomocné, žalobce se proti němu ani neodvolal.
29. Lze tedy uzavřít, že žalovaná nepochybila, pokud při svém rozhodování s ohledem na nezměněný skutkový stav a stále stejná tvrzení žalobce vycházela z pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 17. 10. 2023. Za této situace nebylo povinností žalované vyžádat si nové stanovisko, zda je žalobcovo vycestování možné.
30. Soud navíc shledal, že žalobcova vyjádření jsou do jisté míry protichůdná. Žalobce na jedné straně tvrdil, že nebyl pronásledován z politických důvodů, ale na druhé straně upozorňoval na svou příslušnost ke kurdské menšině a na svou určitou politickou angažovanost v podobě účasti na demonstracích. To je jeden z důvodů, proč soud považuje žalobcova tvrzení za nevěrohodná.
31. Soud zároveň považuje žalobcova tvrzení za nevěrohodná, neboť zjevně lhal o svém cestovním dokladu. Žalované tvrdil, že pas po příletu z Turecka do Srbska odevzdal převaděčům a dále cestoval bez dokladů. Přesto měl pas dne 21. 10. 2024 u sebe a předložil jej matričnímu úřadu.
32. K námitkám nedostatečnosti zjištění stran žalobcovy přítelkyně soud připomíná, že žalobce při podání vysvětlení dne 30. 10. 2024 žalobce uvedl, že má v České republice přítelkyni A. V., se kterou bydlí v X; přesnou adresu si nepamatoval. Konstatoval, že v současné době je těhotná (v osmém týdnu) a otcem by měl být on. Žalobce nevěděl, kdy se jeho přítelkyně narodila. Popsal, že kontakt s ní navázal asi před čtyřmi měsíci, bydlí spolu od 17. 9. 2024. Přítelkyně je zdravotní sestra, ale momentálně nepracuje.
33. Soud shledal, že žalovaná se žalobcovou přítelkyní a jejich vztahem zabývala dostatečně a nebylo třeba, aby si v této souvislosti sama zjišťovala další informace. Soud souhlasí se žalovanou v tom, že celý žalobcův postup spočívající ve shánění partnerky poté, kdy byl pravomocně vyhoštěn a jeho žádost o mezinárodní ochranu byla pravomocně zamítnuta, se jeví jako do značné míry účelový. Soud nepřehlédl, že žalobce si v době podání vysvětlení nepamatoval poměrně zásadní informace týkající se jeho soužití s přítelkyní. Neznal přesnou adresu (ani jméno ulice, ani číslo domu), kde měl se svou přítelkyní již měsíc a půl bydlet, a nepamatoval si ani datum jejího narození. Žalobce naopak uvedl přesné datum, kdy se ke své přítelkyni nastěhoval, což v kontextu podstatných informací, které neznal, vyvolává pochybnosti o věrohodnosti jeho tvrzení. Vše pak společně svědčí pro závěr, že pro žalobce nebyla podstatná konkrétně jeho přítelkyně, nýbrž existence vztahu, jímž by mohl ztěžovat své správní vyhoštění.
34. Za dané situace a s přihlédnutím k obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaná své úvahy řádně vysvětlila, soud konstatuje, že žalovaná neporušila § 3 ani § 50 odst. 3 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

35. Poté se soud zabýval námitkou, že žalobcova situace vyžadovala posouzení jeho soukromého a rodinného života a že žalovaná měla zkoumat, zda je žalobcovo vyhoštění reálně možné.
36. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je vyhoštění reálně, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, vyslovil, že *„správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu“*.
37. Žalobce v této souvislosti namítal, že uložení správního vyhoštění či jeho realizace by mohly negativně zasáhnout do soukromé sféry žalobce, jeho přítelkyně a nenarozeného dítěte. Soud předně opakuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci podstatně dříve, než žalobce vůbec začal shánět partnerku a než se seznámil se svou přítelkyní. V dané věci navíc nešlo o řízení o správním vyhoštění, tudíž žalovaná nebyla povinna posuzovat, zda by uložení správního vyhoštění mohlo zasáhnout do žalobcova soukromého a rodinného života. Postačilo posoudit, zda realizace správního vyhoštění může představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a potažmo jeho rodiny.
38. Touto otázkou se žalovaná podrobně zabývala na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Tam uvedla, že žalobce se se svou přítelkyní seznámil v době, kdy měl platné správní vyhoštění a věděl, že musí Českou republiku opustit, tedy nebude moci řádně plnit závazky vyplývající z jakéhokoli vážného vztahu. Žalobce podle žalované záměrně vyhledával ženy pomocí sociálních sítí, aby nemusel opustit území České republiky. Svou úvahu o účelovosti tohoto postupu žalovaná podpořila tím, že sám žalobce opakovaně uváděl, že nemá v plánu území opustit a nikdy je neopustí. Podle žalované tedy činil vše pro to, aby území opustit nemusel. S těmito závěry soud souhlasí. Žalovaná zároveň vysvětlila, proč nepovažovala žalobce za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců.
39. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalovaná nepopírala, že žalobcova přítelkyně je skutečná. Poukazovala na krátkodobost a účelovost tohoto vztahu a na skutečnost, že si žalobce i jeho přítelkyně měli být vědomi toho, že v plnohodnotném rozvíjení vztahu na území České republiky jim brání pravomocná rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a o zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud k tomu dodává, že vztah založený v takovéto situaci nepožívá zdaleka takové ochrany jako vztah založený a rozvíjený v době, kdy cizinec pobývá na území legálně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, nebo ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34).
40. Ve shodě se žalovanou považuje soud za zvláštní, že žalobce prohlásil, že by mohl být otcem dítěte, které jeho přítelkyně čeká. Takováto formulace nepůsobí přirozeně. Vyznívá spíše jako přihlášení se k otcovství dítěte, ať už je zplodil kdokoli. Vzhledem k tomu, že sám žalobce se přímo neoznačil za otce dítěte, a s přihlédnutím k tomu, že si žalobce přítelkyni našel s vědomím toho, že jejich vztah nemá na území České republiky reálnou budoucnost (pravomocné správní vyhoštění a pravomocné zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ochrany), žalovaná podle názoru soudu nepochybila, pokud blíže nezkoumala zájmy dosud nenarozeného dítěte. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, není pro nyní řešenou věc příslušný.

41. Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že žalovaná vycházela jen ze samotného nelegálního pobytu žalobce na území České republiky. Žalovaná naopak zohlednila také žalobcem opakovaně deklarovanou vůli neopustit Českou republiku a nevrátit se do Turecka, tedy nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění, které již bylo žalobci vydáno a nabylo právní moci. Žalobcem zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 4 Azs 235/2005-60, ze dne 23. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, a Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2021, č. j. 3 A 33/2021-24, podle kterých důvodem zajištění nemůže být pouhý nelegální pobyt cizince, nejsou proto příslušné.
42. K žalobcovu tvrzení, že jeho těhotná přítelkyně bezprostředně potřebuje jeho pomoc, soud podotýká, že nic takového žalobce ve správním řízení vůbec netvrdil. Žalovaná tak nemusela na toto tvrzení v napadeném rozhodnutí jakkoli reagovat. Soud dodává, že žalobce navíc uvedené tvrzení v soudním řízení nijak blíže neupřesnil a nedoložil.
43. Při posuzování námitky, že žalobce nevěděl o skončení řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, vycházel soud především ze samotného průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, jehož kopie je součástí správního spisu. S tímto průkazem, platným do 24. 10. 2024, se žalobce dne 21. 10. 2024 dostavil na matriční úřad, neboť plánoval uzavřít sňatek se svou přítelkyní. Tam byl upozorněn na končící platnost průkazu, a přesto si jej nenechal prodloužit. Soud podotýká, že pokud žalobce skutečně předpokládal, že řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu dosud neskončilo, bylo by logické, aby požádal o prodloužení doby platnosti průkazu dříve, než tato uplynula. Pokud by žalobce skutečně řádně plnil své veřejnoprávní povinnosti, jak naznačuje v žalobě, zajistil by si prodloužení platnosti zmíněného průkazu včas. Takto ovšem žalobce nepostupoval. To znamená, že buď necítil potřebu řádně plnit své povinnosti, nebo věděl, že mu platnost průkazu nebude prodloužena, protože již není žadatelem o mezinárodní ochranu.
44. Z provedeného dokazování rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2024, č. j. 19 Az 17/2024-45, a detailem dokumentu 19 Az 17/2024-45 z vyhledavac.nssoud.cz vyplynulo, že žalobce nebyl v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu nikým zastoupen a zmíněný rozsudek nabyt právní moci dne 16. 8. 2024. Aby mohl rozsudek nabýt právní moci, musel být doručen účastníkům řízení (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s.), tj. i žalobci. Soud proto nemá pochybnosti o tom, že zmíněný rozsudek byl žalobci doručen nejpozději dne 16. 8. 2024 a žalobce od tohoto data věděl (nebo alespoň měl vědět), že soudní řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu skončilo.
45. Své tvrzení, že z evidencí vyplývá, že rozhodnutí mu nebylo fakticky doručeno (šlo o doručení fikcí na adresu, kde se nezdržuje), žalobce nedoložil. I toto tvrzení podle názoru soudu svědčí pro závěr, že žalobce nebyl v daném řízení zastoupen. Soud zdůrazňuje, že bylo povinností žalobce hlásit Ministerstvu vnitra a Krajskému soudu v Ostravě svou aktuální adresu. Tvrdí-li žalobce, že mu bylo doručováno na adresu, kde se nezdržoval, je zjevné, že tuto povinnost nesplnil. S ohledem na žalobcovu tvrzení, že od 17. 9. 2024 bydlí se svou přítelkyní, soud konstatuje, že žalobce měl tuto změnu adresy nahlásit a předložit průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany, aby do něj byla doplněna aktuální adresa. Ani to žalobce neučinil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

46. Skutečnost, že žalobce nenahlásil Krajskému soudu v Ostravě svou aktuální adresu, jde výhradně k jeho tíži. Stejně tak jde k tíži žalobce, pokud se nezajímal o stav uvedeného soudního řízení. Za této situace se žalobce nemůže dovolávat toho, že o skončení daného soudního řízení nevěděl. Neznalost příslušných ustanovení právních předpisů přitom žalobce nijak neomlouvá.
47. S ohledem na výše uvedené nepovažuje soud za podstatné, že podle žalobce konec platnosti razítka v průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany neznamená neplatnost tohoto průkazu. Žalobce si byl dobře vědom toho, že platnost zmíněného průkazu skončila. Zároveň si byl (nebo alespoň měl být) vědom toho, že skončilo také řízení o jeho žalobě ve věci mezinárodní ochrany. Soud je proto přesvědčen o tom, že žalobce skutečně pobýval na území České republiky vědomě neoprávněně.
48. Tvrdí-li žalobce, že platnost průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany nekoresponduje s oprávněním k pobytu z titulu postavení žadatele o azyl, soud podotýká, že žalobce ztratil postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 8. 2024, kdy nabyl právní moci rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2024, č. j. 19 Az 17/2024-45, jímž byla zamítnuta žalobcova žaloba ve věci mezinárodní ochrany. Rozhodně proto žalobce neměl postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany po uplynutí dne 24. 10. 2024 uvedeného v jeho průkazu. Pokud o tom žalobce nevěděl, stalo se tak výhradně v důsledku porušení povinností a pasivity na jeho straně (nenahlásil aktuální adresu, nezajímal se o stav soudního řízení). Soud proto dospěl k závěru, že uvedená námitka není důvodná.
49. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích včasných a řádně formulovaných žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 9. prosince 2024

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.